

SZENTES ÉS VIDÉKE

POLITIKAI LAP

A CSONGRÁDVÁRMEGYEI GAZDASÁGI EGYESÜLET HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Megjelen vasárnap és csütörtökön.
Előfizetési ár:
Negyedévre 2 korona 50 fillér. Félévre 5 kor. Egész évre 10 kor.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Görög-udvar,
hová a léziratok elrendelők

Hirdetéseket és nyilttéri közleményeket
a kiadóhivatal
méréselt áron számít fel.

A fény mögött.

Az udvari élet fénye mellett már is árnyak kísértének, már jelentkezik a mindennapi élet gondja: milyen árt kell majd fizetnünk a szép budapesti királylátogatásért? Ugyanazon a napon, amikor diadallal várták Budapesten a spanyol uralkodót s mámoros perceit élte a magyar főváros, közlés jelent meg egy fővárosi lap hasábján közlés a paktumról és a létszám-emelésről, mely újból fenyeget s melynek indoka Bosznia annektálásával jelentkezik.

Mindenki tudja, hogy ez a kérdés bármely percben felszínre kerülhet.

Maga a nemzeti küzdelem sem azt vitatta, hogy nem szükséges a katonai létszámemelés, hanem azt, hogy: habár tudjuk, hogy kell, a katonaság nem szavazuk meg, még a rendes ujonclétszámot sem szavazuk meg nemzeti követeléseink teljesítése nélkül. A közzétett paktum szöveg bizonyíték amellett, hogy a vezérek a katonai létszámemelésre nem vállalkoztak.

Ellenben minden józanul gondolkozó ember előtt világos és magyarázatra nem szoruló tény az, hogy ha bekezdhetjük a föltétlen szükségesség esete, — ennek kielégítése elől sem a vezérek, sem a nemzet el nem zárkozhatik. A föltétlen szükségét ki kell elégiteni, akár benne van a paktumban, akár nincs.

Igaz, hogy a föltétlen szükségesség parancsolta azt is, hogy a rendes ujoncléteket megszavaztuk, hiszen e nélkül nincs hadsereg; — mi mégis rezisztáltunk és ezt a föltétlen szükségességet kielégíteni nem akartuk. Ugyde a paktum épen a nemzet rezisztenciáját szüntette meg s a vezérek a nemzet és a király közötti kölcsönös megnyugvást helyreállítására törekedtek a paktum megkötésével, s ezt éppen az által érték el, hogy kielégítették a momentán föltétlen szükségessé vált katonai követeléseket a rendes ujonclétszám megszavazásával. Ellenben a tárgyaló felek, — tehát nemcsak a vezérek, de a király is elismerte, hogy a paktum megkötése idején az ujonclétszámemelése nem volt föltétlenül szükséges, de megállapították, hogy lehet idő, melyben ez a föltétlen szükségesség is be fog következni.

E pillanatban még a katonai létszámemelés szükségének föltétlensége nem következett be, ám bizonyos máris

az, hogy a létszámemelést a legfelsőbb katonai körök erősen sürgetik, mert ezen katonai szakvélemények szerint e monarchia védőereje a létszámemelés nélkül nem tekinthet meg azoknak a követelményeknek és várakozásoknak, melyeket hozzá fűzünk mi magunk is és a velünk szövetséges nagyhatalmak is.

Igy, bár kényszerhelyzetben még nem vagyunk, már is előttünk áll a kérdés, hogy: megadjuk-e a katonai létszámemelést, vagy újból rezisztáljunk?

A küzdelem kezdetén is ez a kérdés állott előttünk és akkor is azt feleltük mi erre a kérdésre, hogy igyekezzünk a nemzet vágyainak kielégítésére katonai engedményeket nyerni és ezek ellenében szavazuk meg a létszámemelést. Mi melegeedtünk akkor is az ugynevezett kilences bizottsági javaslatokban összefoglalt és a király által is elfogadott katonai és közjogi engedményekkel. Tudtuk, éreztük, hogy ennél többet elérni lehetetlen. Mi ma is ezt az álláspontot foglaljuk el és azt hisszük, most már velünk együtt az egész nemzet elismeri ennek az álláspontnak a helyességét.

Sokan azt vitatják, hogy most már még annyi engedményt sem lehet elérni, amennyi a kilences bizottsági javaslatokban foglaltatott. Mások még ma is többet vélnek elérhetőnek és igen előkelő helyen hallottuk azt, hogy nemzeti engedmények nélkül nem lesz létszámemelés.

Ez okból tartjuk helyesnek azt, hogy a létszámemelés kérdése még olyan időben váljék aktuálissá, midőn kényszerhelyzet előtt nem állunk. Ezért nem tartottuk aggodalmasnak még azt sem, ha ez a kérdés a választói jog reformjával hozható is kapcsolatba és ezért nem nagy baj az sem, ha Bosznia annektálásának ötleteből válik a kérdés aktuálissá. Ezek még nem kényszerhelyzetek, vagy legalább is nem olyan helyzetek még, melyek miatt a nemzeti követeléseket kellene háttérbe szorítanunk.

Az annektálás: Magyarország veszedelme. Am jó, mi nem akarjuk az ördögöt a falra festeni. Bár igaz lenne, amit hivatalosan jósónak: nem lesz háború a Balkánon, nem fogunk mozgósítani, a balkáni puskaporoshordó hideg flegmával fogja magába nyelni a bolgár és osztrak-magyar kettős tüzesóvát.

De azt már nem szeretnők, ha a ma-

gyar delegáció és a magyar országyűlés is ilyen hideg flegmával fogadna Bosznia annektálásnak a királyi héraldotok szerint való elintézését. A magyar törvényhozás hozzájárulása nélkül az okkupált tartományok viszonyát megváltoztatni nem volna szabad. Annál kevésbbé, mert jog szerint Bosznia Magyarországé. És még kevésbbé azért, mert az annektálás olyan módja, hogy Boszniát nem adják Magyarországnak, egyenes veszedelmet jelent Magyarország önállóságára jövőjére nézve.

Három fiatal, tetterős ember siettetette a megoldásnak a királyi héraldotokban foglalt módját. E három embernek minden gondolata az Adria sorsa: a német császár, az olasz király és a mi közel jövőendő uralkodók tartják ma kezükben kelet sorsát.

Amelyik pillanatban Bulgária kimondta a végzetes szót, abban a pillanatban megoldása felé siet Albánia, Bosznia, Dalmácia s a tengeremellék sorsa is. Vesztünk egy pillanattal a térképre. Aki élet ura akar lenni, annak szükség van az Adria uralmára. Midőn pedig Bulgária eldobta azt a követ, amely javinaképpen őt magát is összemorzsolhatja, nem a maga erejére támaszkodva tette ezt hanem tette abban, a tudatában, hogy a germán érdek, beleértve Ausztriát is, ráfekszik a maga teljes katonai erejével a többi Balkánra. Bulgária nem tett mást, mint hogy egy fejedelmi ajándék ellenében beállott fedezni a nagyhatalmak játékát a bizánci örökség felosztása körül.

Minek kell most bekövetkeznie? A germán protektorátus alatt kialakul délkeleten a szlavorszag, mely elegendő távol áll az orosz birodalomtól, hogy veszélyes ne legyen, de elegendő erős lesz az olasz aspirációk s a magyar függetlenség igécsmeke ellen. Olaszország, Albánia fejében előbb-utóbb visszanyeri Trentót s a Balkán konzollidőelőját s a német törekvéseket megalapítja a Macedónia egy részével kibővült Bulgária, Német befolyás alatt áll mind a négy legnagyobb balkáni állam: Szerbia, Romania, Bulgária és Görögország, az út nyitva az ársiai török birodalomig a német iparnak és kereskedelemnek s a Balkán uralmát többé el nem vitathatja a német érdektől senki.

Magyar vér, magyar pénz fog oda venni, s Magyarország jövőendője pusztul el ebben a tervezetben, mit a magyar politikai világ észrevenni nem akar, pedig ezt tiszta szemmel látó embernek azonnal észre kellett volna vennie.

A megvalósult veszedelmes terv nyissa ki az utolsó pillanatban a magyar politikaok szemét, hogy legalább vessék latba a magyar országyűlés vezetőit.

Városi közgyűlés. Szentes város képviselőtestülete f. hó 5-én délelőtti 9 órakor közgyűlést tartott a túl a kurcai tanácskozó teremben Mátéffy Ferenc dr. polgármester elnöklése mellett.

A közgyűlés az interpellációk csillagjegyében folyt le, mert alighogy Mátéffy Ferenc dr. polgármester a jelenlevők üdvözlését a gyűlést megnyitotta és előterjesztései megtették, gyors egymásutánban nem kevesebb, mint hat interpelláció zúdult rá a tanácskozas föld asztalára.

Éz interpellációk közül csak az első volt némileg pikáns. **Pataki Imre** ugyanis kérdést intézett a polgármesterhez az iránt, mennyiben felel meg a Szentesi Lapnak a Zsoldos-féle telepház építendő műút ügyében közreadott közleménye a valóságnak. A kérdésre a polgármester, az ügy igaz mibenállását feltüntető feleletet és felvilágosítást adott bár, csudálatosképpen a közgyűlés többsége ezt a választ nem vette tudomásul és így ez az ügy a legközelebbi közgyűlés napirendjére kerül.

Ugyancsak **Pataki Imre** interpellált abban a dologban is, hogy miért fizetett a tanács a rendőrségnek a dzsiu dicsúra való oktatásáért, mikor az előző közgyűlés kifejezetten elhatározta, hogy a város e célra ne költsön egy fillért se. A kérdésre **Bugyi Antal** főjegyző adta meg a felvilágosítást abban, hogy a tanács a főkapitány határozott előterjesztésére és felelőségére utalt ki a kérdéses célra 100 koronát azzal, hogy az esetben, ha ezt a közgyűlés jóvá nem hagyja az összeget a főkapitány a sajátjából visszatéríti a köpenzártának. No, azt már még **Pataki Imre** uram sem akarta és így ő, valamint az egész képvisület tudomásul vették a választ.

Buxi Józsefnek szintén két interpellációja volt. **Egy** arról, hogy a tiszai sorompó hol nyitva, hol zárva van s az ór tetzése szerint szed vagy nem szed az aonjáróktól hídvémet. A másik meg arról, hogy még így sürgött idejére is tulsogosan szigorúnak itéli az ellenőrzés azt a módját, mely mellett a tiszai hídnál egy rendőr, a sorompónál a vámőr szaklja a Csongradföldi jövőnek azzal: mennyi mustot vagy bort hoznak át Szentesre.

Az első kérdésre **Kalpagos Szabó Imre** gazd. tanácsnok, a másodikra **Bugyi Antal** főjegyző adtak meg a felvilágosított választ, miket a közgyűlés tudomásul vett.

Végül **Köblös Gábor** se maradtott el az interpellációs iszkajával, mert — mit szólna hozzá a pia, ha egy városi közgyűlés az ő nagyérdékű interpellációját nélkül folya le? Neki is két interpellációja volt. **Kívánsói** volt rá, hogy miért hevernek a vasgerendák a Petőfi-szálló udvarán, meg hogy miért tették annyira ki az arad-békési úti kövezetvasorompót, mikor így — ő szerinte — a Zsoldos-telepről kiszállított árú kövezetvámjától esik el a város. A kapott válaszokat **Köblös** uram ahogy se akarta tudomásul venni, a közgyűlés azonban tudomásul vette és ezzel szorenésesen rátérték a napirendre.

Tudomásul vették, hogy a kereskedelmi miniszter jóváhagyta a fogadó-vendég-lői szabályrendelet módosítását és engedélyezte 10 évre a bökényi kompnál a vamszedési jogot. Tudomásul vették az 1909. évi viriliss névjegyzéket is, melyet 15 napi közszemlére tesznek ki, mely idő alatt ellene a fejszólamlások benyújthatók. A névjegyzék

szertint, a legtöbb adót fizetők névjegyzékében az első **Szedner János**, a második **Mátéffy Kálmán**, Belépett a város, a közgyűlés határozatából, 10 évi 200 kor. tagdíjfizetési kötelezettséggel, a rendezett tanácsú városok polgármestereinek országos egyesületébe.

Szcleror Istvan volt adóügyi tanácsnoknak, némi vita után, a tanácsi javaslat elfogadásával, megszavazták az őt 15 évi közszolgálat után megillető nyugdíjárulékot, **Madás Aladar** volt városi főmérnöknek pedig az őt megillető végkielégítést.

A tyúkplactér rendezésére és bővítésére vonatkozó tanácsi javaslat mellőzéseivel kimondták, hogy az apróvázzpác a külső vasúttérre helyeztessék át s az ennek megfelelő terület kiköveztessék. A főkapitány előterjesztésére pedig elhatározták a vásártér egy rendőri őrszoba létesítését és két megfelelő zárka építését.

Percse, ezen határozatok egyike-másika valóságos szóradatban születhetett csak meg, hogy délelőtt nem végezhetek a tárgysorozással s így délben megszakítva, délután 9 órakor folytatták a közgyűlést, mely aztán esti 5 órakor véget ért.

Megint csaltak.

(K. S.) A választási törvény mellett nem kis mértékben foglalkoztatja a politikai világot az önálló bank kérdése. Politikai világ alatt ugyan málnak az egész országot kell érteni, mert ugyan kevés az olyan magyar ember, aki akar hivatottnak, akar hivatalnani nem politizálni. Számtalanszor hangzott el már politikus és nem politikus, közzgazdász és egyéb érdekeltek, meg az ügy iránt érdeklődők vélemények az önálló magyar-bankról, a fölláthatás lehetőségéről, az átmenet csapásairól, az önállóbank hasznáról és kairáról. Bizonyos, hogy érdemi, tudományos és gyakorlati tekintetekben vezet ezek között a vélemények között **Kornfeld Zsigmondé**, aki a tősdetancs legutóbb tartott ülésén ismét érdekesen és nagy szakutadással beszél azokról az atalakulásokról és következményekről, amelyekkel a magyar nemzeti bank fölláthatása jár.

Kornfeld szakvéleménye természetesen az, hogy az önálló bank fölláthatása csökkentené az új vállalatok fölláthatására, különösen pedig az új iparvállalatok fölláthatására irányuló kedvet. Mindenesetre olyan jóslás ez, amelyikkel való komoly foglalkozás súlyos közgazd-sági viszonyaink mellett valóságos létkérdés. A magyar köz- és társadalmi élet ugyanis sebzett, hiányos és egyoldalú, a vállalkozási kedvnek és a nagyarányú közgazdasági életnek előre való tudatos lefokozásával nem szabad még súlyosbítni ezeket a bajokat. Alapjában véve ma is eldöntetlen kérdés még, hogy a mult századbeli reformkorszak két nagy agitatora: **Kossuth** és **Széchényi** közül melyiknek volt igaza. A következmények nem vadoltak és nem igazoltak egyiket sem. Történelmi példák említhetők az egyik és a másik mellett is. A magyar nemzet utolsó három évszázadának története azonban egészen a legutolsó obstukcióig kétségbevonhatatlanul és vitán fölül bizonyít amellet, hogy a mi függetlenségű törekvésünknek erős és egyelőre ki nem toltató határa van, amelyet előbb a pragmatika szankció, majd a hatványos törvények szabtak meg s amelynek szigorú betartása fölött ében örökdió a nagyhatalmúság és öszmunka érdeke.

Lyennek lathatja a közjogi és politikai viszonyokat az, aki nemcsak nézni, de látni is tud. Lyennek mondhatja, akinek igazmondását és őszinteségét be nem fertőzte az akarnokság és kenyerkedés. Természetes hát, hogy életkörülményeink ilyen multja és ilyen jövője mellett életének és fejlődésének biztosíték csak a komoly és minden irányú köz-

gazdasági élet erősítésében és föllendítésében állhatja, a magyar nemzet. Társadalmi és aladalmi irányelve tehát csak az olyan berendezkedés lehet, amelyik valósággal beczi az ipart és kereskedelmet, izmossa és acélerőssé teszi közgazdasági életünk.

A másik nagy kérdés **Kornfeld** véleményében az, hogy az önálló bank fölláthatása elsősorban az adókat sújtja a magyar érdekek közül. Negyvenhárom millióval emelkednek az a kamat, amelyet az adósk hitelezőknek fizetnek. Tisztelet, becület a hitelezőknek is, az adóskoknak is. Teljes tudatában van mindenki annak, hogy micsoda veszély fenyegeti hitelforrásainkat a rossz közgazdasági viszonyok, a vállalkozások gyakran való sikeretlensége, sok esetben a személyi megbízhatatlanság és rosszajándás miatt. Negyvenhárom millió korona azonban sok pénz, ha még annyi ember, meg ely sok és nagy hitel között osztódik is el. Következeten és rendezetlen viszonyaink valóságos rakényszerítik az embereket a hitel igénybevételére. Lehetetlen, hogy ekkora kamatlábmomeléssel sújtás az egész magyarságot, annak minden rétegét.

Az érdekes és szakszerű véleménynek ez a két passzusa talán a legérdekesebb. Az egész pedig nagy, komoly, tudományos és onsetlenül körültekintő. A legnagyobb magyar szociálitásva avatódott föl velo megadójia, aki éles szemmel látja meg és hirdeti a közgazdasági élet mindenek fölött nagy jelentőségét, merész tapintattal mutat rá gazdasági berendezkedésünk fonáságaira és hitelviszonyaink nyomasztó voltára. Amt pedig beszéde elején mond, azzal mindenkinél jobban jellemzi a függetlenségi párt politikáját, amelyhez nemcsak ebben, de mas nagy kérdésben is, a frázisszerűség könnyelmű vétké tapad.

Kornfeld szerint tehát nem szabad fölláthatni az önálló bankot kényserítő súlyosok nélkül. Számadások, tények beszélnek itt, sorra kell előtűk ledoln minden kortesjelsónak, kinosnyes frázisnak. Lehet, hogy a függetlenségi párt továbbra is előhozakodik azzal, hogy programjában benne van az önálló bank fölláthatása. Igaz. Benne van a programjában ez is, mint sok mas nagy és szép dolog, amelyek közül nem kísérltette meg két éves uralma alatt azoknak sem a megvalósítását, amelyeket komoly politikai és közgazdasági tevékenység mellett könnyen megvalósíthatott volna. Jatszott ez a párt a multban is a nemzet nagy érdekeivel, szentesges érzelmivel jatszik most is. Tele torokból kiabálta az utcakon a nemzet nagy szükségét s hogy ő enyhítené azokat, ha kormányra jutna. Amióta meg kormányon van, mit sem tesz azok érdekében. Az önálló bankkal való jatszás is a függetlenségi pártnak újabb és egyik legnagyobb csallása.

Ujdonságok.

Szentes, 1908. október 7.

— **Közigazgatási bizotteág.** Csongrad vármegye közigazgatási bizottsága f. hó 12-én délelőtti 9 órakor tartja e havi rendes ülését, a vármegyeház kistermében. A gyűlésen, a főispán egyéb elfoglaltsága folytán az ülésen **Cicatricis Lajos** dr. alispán fog elnökölni.

— **Szaporodik a rendőrség munkája.** Minden éremnek két oldala van — mondja egy régi kiszólás. Es ez csakugyan beválik most az új büntető novellánál, amely október 1-én lépett életbe. A kihágó, vétkező és bünyös uraknak kedves, míg a hatóságok azt sem tudják, hogy a nyakukba szakadt munkát miként fogják elintézni. Az új büntető novella szerint a kihágási bírő minden elíteltet tartozik megkérdézni, hogy kéri-e az ítélet felfüggesztését. Most már, akár kéri, akár nem, tartozik a rendőrbíró határozatot hozni az ítélet felfüggesztésére nézve s határozatát az alispánhoz, mint II. fokú kihá-

Gyengeséget

még ha betegség után való szervi betegség is, könnyen le lehet gyógyítani, valamint az egészséget és az erőt gyorsan a biztosan helyre lehet állítani SCOTT-féle Emulsió által.

Kényes iny és gyomor

a mely nem bírja el a közönséges csukamajaját, a

Scott-féle Emulsiót

eszményi gyógyszerként fogadják. Ehhez még az az előny is járul, hogy háromszorta táplálóbb, mint a közönséges csukamajajal.

Egy eredeti üveg ára 2 K. 50 fillér.

Kapható a gyógyszerárakban. 1—7

Az Emulsió vásárlásánál SCOTT-féle módosított védjegyét — a halászt — kérjük figyelembe venni.

Iskolai értesítés.

Miután a nm. vallás- és közokt. m. kir. minisztérium f. é. szept. 26-án 106469 sz. a. k. rendeletével a helybeli állami főgymnasium I. osztályának parhuzamosítását engedélyezte, alulírott felhívja a tanév elején az I. osztályból kisorsolt fiúk szülőit, hogy a fiaikkal az I. osztályba való felvételre előjából okvetlenül e hét folyamán d. o. 8—11-ig vagy d. u. 2—4-ig hivatalos irodájában a telveendő fiúk okmányával jelentkezzenek.

Szentes, 1908. okt. 7.

Balázsovits Norbert
all. főgymn. igazgató.

Színház.

Mult szombaton — órási a mai sivar operettmuzikában — Szuppé régi, de ennél jobb és dallamosabb operettjét, »Bokacsióte« elevenítette föl a színházunk, a műszerepben Szalontai Ferikével, aki most is, mint minden szerepben élénk temperamentummal, sok humorral, sikkesen és bravurosan oldotta meg feladatát, nyílt színen is lelkes tapsokat zratva, különösen pajzán kedvvel előadott fapapucsos dalával, melyet a színház nem akaró újraszéna meg kellett ismételnie. Ennek az előadásnak főérdekesége különben az volt, hogy ezáltal mutatkozott be a társulat kóloratúr primadonnája: Honti Elma Fiametta bajos szerepében, egy csapára a maga részére nyerve a közönséget úgy brilláns tehnikájú énekével, mint tisztán, üdén csengő, meleg zomancu hangjával, melynek megkapó szépsége különösen a rozsa-románc előadásakor emelkedett teljesen érvényre úgy, hogy a dal utolsó akkordjainak elcsendülésével orkányszerű tapsviharban adott a közönség kifejezett elragadtatásának. Ma hozzávesszük, hogy Honti Elma nemcsak édes hangú énekesnő, de igen jó előadó művésznő is, ekkor megállapíthatjuk, hogy benne a színházunk olyan elsőrangú erőt bír akire még szép jövő vár tövises pályáján: Nagy Gyula (a borbély), Szigethy Andor (a bognár) és Nagy Imre (a szatócs) személyében olyan három komikust bír a társulat, akiket így együtt, egy darabban látni, és ritka díszkört humorukban gyönyörködni, nem mindennapi élvezet. Kiválóan egészítették ki az összejáratot és emelték az előadás sikerét: B. Szabó (Pietro), Tóth József (Leonello), Rónai Hermint (Petronella), Barna Matricsa (Izabela) és Rózsa hegyi Sári (Beatrice). Kar és zenekar pompásan illesz-

kedett be a keretbe, bár az többi olykor kissé túlharsogja az éneket és ezzel rontja a hataát.

Vasárnap délután az »Ezer egy-egy« tündérmese ment, este pedig a »Tatárjárás« adjak második, telt ház előtt, ugyanolyan kitűnően, mint a első előadás alkalmakor.

Hétfőn Heltai Jenő kacagató énekes bohózata a »Nafitalina« ment nálunk először, mindvégig sajos derűltséggel tartva a nézőteret szép számban megböltő közönséget. A szereplők versenyeztek egymással a közönség muattatásában és azt a előjukt teljes mértékben el is érték. Különben maga a bohózat mesejs és kidolgozása is olyan, hogy a bonyodalmas helyzetek szinte kergetik benne egymást és a felidézett helyzetkomikum önkéntelenül kacagásra késztet mindenkit. Ki kell mégis emelnünk a szereplők közül Nagy Inrét (Farkocay), Markovics Margitot (Terka), Szaks Ferencet (Laboda), Szigethyt (dr. Csapláros), Rónai Hermint (Manó), Szalait Imrét (Kobocsiné), Barna Mariskát (Patkány Etus) és Halász Ilonkát (Ika), akik ezuttal egy pajkos dal előadásával is sok tapsot aratott.

Keddén szintén újdonság került színre: Lengyel Menyhért színműve: »A halás utókor«, melyet a színház — azért intenciója szerint — szatirikus színműnek jelzett. Hiszen az volna szatirikus ostorosója léha korusznak, melyben a tudatlanság ha stréberséggel párosul, diszben, rangban pöfeszkeedik, — az igaz érdemnek pedig csak akkor jut ki az elismerés, mikor ember már halott, vagy legalább is annak hiszik. Csakhogy a szerző a főszereplő jellemrajzát elvétette. Ez a főszereplő, Rujder dr., akit különben Könyves Jenő művészelem alakított, szembeszáll a kor e ferde szellemével és megakarja azt javítani, mikor maga is erkölcsi defektusban szenved, még pedig súlyosan, s olyanban, mely szintén a mai társadalom egy beteges rakfenéje: elég lelkiismeretlen elcsábítani, nős ember léte, a saját szegény nőrekonat, akit Hadrik Anna (Ida) személyesített művészi egyéniségnek teljes erájával. A színeszek: Szigethy Berta (Martha), Gere Zsiga (Rápoli), Horcog Jenő (dr. Hegyi), Balázsi (Sebes) Abonyi (Kondor), Tukorai (Glattstein), Nagy Gyula (államtitkar) és különösen Szigethy (Zsibogény) művészi ambíciója nagy emelte meg nálunk a darabot, — bizony az nem nyerte meg a közönség tetszését. Arra azonban jó volt, hogy Szigethy új oldalról ismertük meg, még pedig előnyösen s olyan művészi oldalról, mely őt szemünkben a legelső rangú előadó művészek sorába emelte.

Tegnap a Dollárkirályi operettujdonság ment, ma pedig a »Börögere« operettben mutatkozott be a társulat szubrett-primadonnája: Felédi Boriska.

Szerkesztői üzenet.

Többeknek. A »Magyar élet és járadék biztosító intézet« iránt érdeklődőknek e helyütt együttesen adjuk meg a felvilágosítást. Az intézet gyorsan tett szert közkedveltségre, tagjainak száma a folyó évben is jelentősen megszaporodott, a min meg-

pódni nincs ok, mert az intézet díjtételei a többi társaságokénál előnyösebbek, halálesetek alkalmával pedig pontosan, gyorsan és lelkiismeretesen tesz eleget a felek érdekeinek s elváltalt kötelezettségeinek.

Tudomásunk szerint a biztosított tagok a tisztá nyeremény 70 %-át élvezik. A magunk részéről melegen ajánlhatjuk az intézetet a biztosítandó közönségnek.

Feladás szerkesztő: BÀNFAI LAJOS.
Kiadótulajdonos »Szentés és Vidéke« nyomda.

Must és bor eladás.

Van szerencsém tudatni, hogy a nagymagocsi uradalom »Tibor« szőlőgazdaságában az édes must és kifort bor eladás megkezdett. Hektóliterenként az édes must ára 28 korona, a bor ára 30 korona. Rizling 10 koronával drágább. Vevők jelentkezhetnek Tibortelepen.

Szőlőintézőség.

Mielőtt
jeldöleg, vagy személy-, építési
KÖLCSÖN
iránt intézkedések
körben díjtalanul jelentkezést.
MELLER L. EGYED
BUDAPEST,
IX. Lószy-utca 7.
Telefon-Jankovics
46-31

Védjegy: „Horgony“

**Aliniment. Capsici comp.,
a Horgony-Pain-Expeller**

egy régióknak bizonyított házi szer, mely már sok év óta legjobb fájdalomcsillapító szorék közönségnél, oszónál és megbűléseknel, hűdörzölés-köppón használatra.

Figyelmzettetés. Silény hamisítványok miatt bevasárlások óvatónak legyünk el csak olyan üveget fogadjunk el, mely a »Horgony« védjegyével és a Richter cégjegyzéssel ellátott dobozba van csomagolva. Ára üvegkölben: K—50, K 1.40 és K 2.— és üvegkölben minden gyógyszerárban kapható. — Forrártár: Turók lözset gyógy-szerésnél, Budapest.

Dr. Richter gyógyszerháza az »Arany országhoz«, Prágában, Elisabethstrasse 6. n.

Mindennapi széküldés.